

ZMAŘENÍ NENADÁLÉHO JADERNÉHO NAPADENÍ NEPŘÍTELE

Plukovník Pravoslav Kalický

Zmaření nenadálého jaderného napadení nepřítele a ovládnutí iniciativy na začátku války je hlavním a rozhodujícím cílem bojové činnosti všech hlavních druhů ozbrojených sil v počátečním období. Tohoto cíle je možno dosáhnout jen včasným prvním hromadným úderem a efektivním ničením jaderných prostředků nepřítele ve vzduchu, na moři i v kosmickém prostoru. První hromadný jaderný úder je hlavním a rozhodujícím strategické opatření počátečního období války. Raketová vojska strategického určení plní v prvním jaderném úderu rozhodující úkoly. Prvního jaderného úderu se zúčastní i dálkové letectvo, raketová vojska

frontů, frontové letectvo a jaderné síly vojenského námořnictva. Jaderné prostředky nepřítele ve vzduchu a v kosmickém prostoru ničí vojska PVO států v součinnosti s vojsky PVO frontů, frontovým stíhacím letectvem a prostředky PVO vojenského námořnictva. Jaderné prostředky nepřítele na moři i pod vodou ničí vojenské námořnictvo v součinnosti s dálkovým letectvem.

V tomto pojednání rozeberu některé, hlavní problémy prvního hromadného jaderného úderu s odražením vzdušného a kosmického napadení nepřítele z hlediska změn ve struktuře jaderného potenciálu nepřítele v roce 1965—66.

NÁZORY NEPŘÍTELE NA NENADALÉ ZAHÁJENÍ VÁLKY

Oficiální strategická koncepce USA i NATO je orientována ve svém politicko-strategickém obsahu především na světovou jadernou válku mezi dvěma koalicemi — socialistickou a kapitalistickou. Současně však připouští i možnost vzniku lokální války, dokonce i v Evropě. Podle jejich názorů může být lokální válka bez použití, nebo s omezeným použitím jaderných zbraní.

Začínat světovou válku formou lokální války je však pro agresora nevýhodné. Takový začátek války neumožňuje plně uplatnění prvku překvapení a protivníkovi umožňuje připravit řadu opatření k odvetné činnosti.

Proto výstavba, dislokace a bojová pohotovost ozbrojených sil USA i NATO, zejména prostředků jaderného napadení, je podřízena požadavku **(stálé připravenosti k nenadálému zahájení světové jaderné války formou globálního jaderného útoku.** Cílem globálního jaderného útoku je vybojovat jadernou nadvládu a nadvládu ve vzduchu zničením jaderných prostředků nepřítele. Kromě jaderných prostředků jsou ničeny základny letectva, námořnic-

tva, uskupení vojsk, průmyslová a administrativní centra, komunikační uzly a další důležité objekty států socialistického tábora. Globální jaderný útok sestává z několika operací strategických vzdušných a kosmických sil (strategického letectva a raket strategického určení), operací taktického letectva, operací jaderných sil vojenského námořnictva a úderu raket operačně taktického určení. Trvá 6 až 10 dní. Jaderný útok na válčišti je součástí globálního jaderného útoku a jeho cíl i objekty úderu v měřítku válčiště jsou charakterově shodné s cílem a objekty úderu globálního jaderného útoku. Jednotlivé operace budou slučovány a koordinovány podle náletových směrů a válčišť.

Na splnění úkolů a dosažení cíle v globálním jaderném útoku i v jaderném útoku na válčišti má rozhodující vliv efektivnost prvního jaderného úderu. Efektivnost prvního jaderného útoku závisí na nenadálém zahájení a soustředěném použití jaderných prostředků. V prvním jaderném úderu může být použito až 80 % strategických a operačně taktických jaderných prostředků.

JADERNÝ POTENCIÁL NEPŘÍTELE A JEHO MOŽNOSTI

Jaderný potenciál tvoří počet jaderných nábojů a jejich síla (účinnost v kt), počet a kvalita nosičů jaderných nábojů a průmyslové možnosti výroby jaderných výbušných látek. Pro první jaderný úder je rozhodující počet nosičů a poměr k letectvu, celková jaderná síla, doba zaujetí pohotovosti k bezprostřední činnosti, schopnost překonávat PVO nepřítele a vlastní ochrana (obrana) nosičů před snížením na základnách. Rozhodující silou jaderného potenciálu nepřítele jsou jaderné prostředky USA (90–95 %); zbývající část tvoří jaderné prostředky Anglie a Francie.

K roku 1965–66 může mít nepřítel tyto síly a prostředky jaderného napadení:

- asi 1200 odpalovacích zařízení mezikontinentálních raket (z toho 950 odpalovacích zařízení raket „Minuteman“);
- asi 800 letounů strategického letectva (B-52, B-58);
- do 700 raket středního dosahu „Polaris“ na ponorkách a lodích;
- asi 700 letounů-nosičů námořního letectva;
- asi 1200 letounů-nosičů taktického letectva;
- asi 100 raket operačně taktického určení.

Celkem může mít nepřítel až 4700 různých nosičů, z toho 2000 raket (43 %) a 2700 letounů-nosičů (57 %). Ve strategických prostředcích 1900 raket (56 %) a 1500 letounů-nosičů (44 %).

V prvním jaderném úderu může nepřítel použít 80 % jaderných prostředků. To při koeficientu technické pohotovosti 0,8 představuje asi 3000 úderů, jejichž jaderná síla je 8000 až 12 000 Mt. (Za předpokladu, že jeden strategický nosič nese jaderný náboj 3–5 Mt a jeden operačně taktický nosič jaderný náboj 0,1 Mt.).

Jaderná salva může být podstatně zvýšena v případě zavedení mezikontinentálních raket TITAN-3, která má být nosičem jaderných nábojů o několika desítkách Mt.

Doba potřebná k zaujetí nejvyšší pohotovosti jaderných prostředků je různá. Nejvyšší pohotovost k úderu mají mezikontinentální rakety „Minuteman“ a rakety středního dosahu „Polaris“, rakety operačně taktického určení „Pershing“ a „Sergeant“. Jejich raketové motory jsou na tuhé palivo. Tyto prostředky mohou do-

sáhnout bojové pohotovosti během několika minut (za předpokladu, že rakety „Polaris“ a rakety operačně taktického určení jsou v plánovaných prostorech pro odpálení). Rakety s nejvyšším stupněm bojové pohotovosti tvoří 37 % celkové jaderné síly.

Ostatní rakety na tekuté palivo mohou být uvedeny do vyšší bojové pohotovosti během několika hodin. V celkové jaderné síle tvoří 5 % počtu nosičů. Zavedením raket TITAN-3 s jadernými náboji několika desítek Mt mohou vytvořit však významnou část jaderné salvy.

Obdobnou dobu k dosažení pohotovosti má i letectvo — strategické letectvo 2–3 hodiny a taktické letectvo 1–1,5 hodiny. (Netýká se té části strategického letectva, která je v pohotovosti.)

PVO protivníka překonávají nejlépe rakety, nejhůře letectvo. Prakticky nezranitelné jsou rakety operačně taktického určení. Méně zranitelné jsou rakety raket středního dosahu; to vyplývá z krátké doby jejich letu — 5–10 minut. Z mezikontinentálních raket jsou prostředky protiraketové obrany nejvíce zranitelné zejména rakety Minuteman, protože jejich efektivní použití proti odolným pozemním cílům je podmíněno volbou pozemního nebo nízkého vzdušného výbuchu jaderných hlavic.

Z letectva jsou nejvíce zranitelné letouny strategického letectva B-52, námořní letectvo a taktické letectvo ve středních a velkých výškách. Méně zranitelné jsou nosiče raket třídy „vzduch—země“. Zranitelné jsou však i rakety třídy „vzduch—země“. Křídlaté rakety „Mace“ a letouny taktického letectva v přízemních a malých výškách jsou zranitelné málo.

Značně nepříznivá situace nepřítele je v hodnotě ochrany a obrany jaderných prostředků na základnách před úderem protivníka. PVO USA i západní Evropy, kde je rozhodující většina jaderného potenciálu, je v podstatě jen protiletounová. Znamená to, že jak rakety, tak i letectvo na základnách a letištích jsou vystaveny úderům raket. Většina mezikontinentálních raket má podzemní, ženižně vybudovaná odpalovací zařízení, která značně snižují jejich zranitelnost. Silnou PVO i protiponorkovou obranu mají svazky letadlových lodí. Málo zranitelné jsou i atomové ponorky s raketami Polaris. Úsilí USA

o vytvoření vhodného systému protiraketové obrany je značné; je však málo pravděpodobné, že v roce 1965—66 dojde k podstatné změně.

Dislokace jaderných sil nepřítele odpovídá možnostem jaderných prostředků a zámyslu jejich použití. Na hlavních válčících má nepřítele asi 350 raketových, leteckých, námořních základů a skladů jaderných zbraní — z toho 160 v USA, 100 v Evropě a asi 90 na Blízkém a Dálném východě. **Hlavní strategické jaderné prostředky nepřítele jsou na území USA** (všechny mezikontinentální rakety a rozhodující část strategického letectva). Asi 60—70 % jaderných sil vojenského námořnictva je předurčeno pro činnost v Atlantickém oceánu a v mořích evropského válečnictví. 70 % taktického letectva je v Evropě, 30 % na Blízkém východě. Až 90 % raket operačně taktického určení je dislokováno v Evropě. Podle dislokace a možností jaderných prostředků nepřítele, jakož i z poznatků ze cvičení můžeme předpokládat jejich použití na dvou hlavních směrech.

Na severním náletovém směru může nepřítele použít až 90 % mezikontinentálních raket, 40 % strategického letectva, asi 50 % raket Polaris a atomových ponorek.

Na západním náletovém směru asi 10 % mezikontinentálních raket, 60 % strategického letectva, 50 % raket „Polaris“ a atomových ponorek, 40 % námořního letectva, 70 % taktického letectva a 80 až 90 % raket operačně taktického určení.

Zbývající část jaderných sil nepřítele použije na vedlejších náletových směrech k řešení úkolů na Středním a Dálném východě.

Na západním náletovém směru může použít asi 100 mezikontinentálních raket, 300—400 raket středního dosahu, 400—500 letounů strategického letectva, 300—400 letounů-nosičů námořního letectva, asi 800 letounů-nosičů taktického letectva, a 80 raket operačně taktického určení.

To představuje 2000—2200 letounů a raket s jadernou salvou do 1500 Mt — z hlediska počtu prostředků asi 50 %, a z hlediska salvy asi 10—12 %.

Z rozboru jaderného potenciálu nepřítele a jeho možností je možno vyvodit tyto závěry:

Potenciální možnosti nenadálého jaderného napadení nepřítele v r. 1965—66 se zvýší. To vyplývá z podstatného zvýšení počtu raket s vysokou pohotovostí k odpálení.

Struktura jaderného potenciálu i nadále předpokládá společné nebo na sebe navazující použití raket a letectva v prvním úderu. První úder na evropském válečném se bude časově i obsahově podřizovat cíli úderu v globálním měřítku a především tomu, aby zničil strategické jaderné prostředky protivníka.

Se značnou pravděpodobností odpadne varianta, která předpokládá předběžný start letectva a úder raketami v době přiblížení se letectva k čarám radiolokačního zjištění protivníka. Zánik takové varianty, i když zaručovala hromadnost použití jaderných prostředků, je zdůvodněn tím, že její uskutečnění mělo značné množství příznaků bezprostřední přípravy nepřítele k úderu (především hromadný vzlet letectva a jeho vyvedení na bojové kursy k plánovaným objektům). Nejpravděpodobnější varianta prvního úderu nepřítele

— první úder — rakety s nejvyšší pohotovostí k odpálení,

— v průběhu první salvy raket - hromadný vzlet letectva.

Taková varianta nejlépe uplatňuje požadavek nenadálosti.

Požadavku nenadálého použití mezikontinentálních raket se bude podřizovat i použití raket středního dosahu a účast raket operačně taktického určení v prvním úderu. Z toho vyplývá, že nepřítele ve snaze zmenšit počet příznaků bezprostřední přípravy k napadení bude usilovat, aby většinu raket středního dosahu (na ponorkách a lodích) měl poblíž prostorů, plánovaných pro jejich odpálení.

V rozmístění operačně taktických raket bude uplatňovat stejný princip. Bude-li to obtížné, nebude s jejich použitím při zahájení úderu počítat.

Komplexní snaha nepřítele o zmenšení příznaků bezprostřední přípravy k úderu letectvem může vést k tomu, že letectvo bude udržováno nepřetržitě nebo po delší dobu ve stadiu zvýšené pohotovosti (část strategického letectva ve vzduchu, další podstatná část ve stavu 15minutové pohotovosti ke vzletu; taktické letectvo na velkém počtu letišť v rozptýlené sestavě).

Podobně i použití pozemních vojsk, zvláště na evropském válečném, bude podřízeno požadavku neprozradit různými příznaky (vyvedení vojsk do prostorů zasedání) přípravu k úderu.

Za hlavní směr vzdušných a kosmických úderů nutno i nadále považovat severní náletový směr, kde bude použita většina mezikontinentálních raket.

Současně narůstá i význam západního náletového směru, hlavně co do množství různých prostředků, zejména raket (hlavně středního dosahu).

Lze předpokládat, že organizací prvního úderu bude nepřítel usilovat pře-

vším o nenadálou úderu strategickými jadernými prostředky. Použití všech ostatních jaderných prostředků podřídí zájmu nenadálého použití strategických prostředků, především mezikontinentálních raket.

HLAVNÍ STRATEGICKÁ OPATŘENÍ KE ZMAŘENÍ JADERNÉHO NAPADENÍ NEPŘÍTELE A ÚLOHA DRUHÝ OZBROJENÝCH SIL

Zmaření jaderného napadení nepřítele může být dosaženo dvěma hlavními strategickými opatřeními

- prvním hromadným jaderným úderem,
- odražením vzdušného a kosmického napadení nepřítele.

První hromadný jaderný úder

v globálním měřítku i na kontinentálním válečnickém je rozhodující strategické opatření a hlavní obsah počátečního období války. Cílem prvního hromadného jaderného úderu je zmařit jaderné napadení nepřítele a získat strategickou iniciativu na začátku války.

Hlavní úkoly:

- zničení prostředků jaderného napadení nepřítele,
- způsobení rozhodujících ztrát uskupení vojsk nepřítele,
- narušení průmyslového, ekonomického a morálního potenciálu,
- rozvrácení státního řízení a vojenského velení nepřítele.

První hromadný jaderný úder organizuje hlavní velení a zasahuje na základě rozhodnutí nejvyššího politického řízení. První hromadný jaderný úder je hlavním úkolem raketových vojsk strategického určení. Ostatní druhy ozbrojených sil se zúčastní prvního hromadného jaderného úderu v souladu se svými bojovými možnostmi a stupněm bojové pohotovosti.

Raketová vojska strategického určení, hlavní druh ozbrojených sil, plní v prvním jaderném úderu hlavní úkoly. Objekty úderu raketových vojsk strategického určení:

- strategické jaderné prostředky nepřítele (odpalovací zařízení mezikontinentálních raket a letiště strategického letectva),
- průmyslová a administrativní centra,
- letiště taktického letectva ve větší hloubce,

- velitelské stanoviště vyšších svazů ozbrojených sil nepřítele,
- sklady jaderných zbraní,
- jiné důležité objekty.

Raketová vojska strategického určení mají ve svém složení globální rakety, mezikontinentální rakety a rakety středního dosahu. Mohou působit na všechna místa na zemi a nést jaderné náboje do několika desítek megaton. Raketová vojska strategického určení jsou udržována ve stavu trvalé bojové pohotovosti a plně bojové pohotovosti všemi silami dosahují v krátké časové normě. Jejich odpalovací zařízení jsou zejména vybudována a jejich uskupení je bráněno prostředky PVO a PRO.

Dálkové letectvo (strategické) ničí v prvním hromadném jaderném úderu stabilní a pohyblivé objekty nepřítele na kontinentálním válečnickém a v součinnosti s vojenským námořnictvem ničí svazy lecadlových lodí na oceánských válečnických a v mořích kontinentálního válečnického. Objekty úderu dálkového letectva:

- letiště taktického letectva,
- VS svazů pozemních vojsk a letectva,
- sklady jaderných zbraní,
- přístavy,
- hluboké zálohy pozemních vojsk,
- jiné důležité objekty.

Soudobé nadzvukové dálkové letectvo, vyzbrojené raketami třídy „vzduch-země“, může působit do celé hloubky kontinentálního válečnického a úspěšně překonávat PVO nepřítele. Použití dálkového letectva v prvním hromadném jaderném úderu je podmíněno jeho včasným převedením do stavu trvalé bojové pohotovosti ke vzletu a narušení systému PVO nepřítele.

Jaderné síly vojenského námořnictva (atomové ponorky s balistickými raketami a raketové námořní letectvo) v prvním hromadném jaderném úderu ničí svazy lecadlových lodí nepřítele a pobřežní objekty na kontinentální a zaoceánském válečnickém. Atomové ponorky s raketami jsou ve stavu trvalé bojové pohotovosti. Jejich po-

užití proti pobřežním objektům podmiňuje včasné zaujetí prostorů pro odpálení raket. Včasné zaujetí pohotovosti ke vzletu je podmínkou použití raketonosného námořního letectva.

Raketová vojska a letectvo frontů v příhraničním pásmu jsou rovněž předurčena k účasti v prvním hromadném jaderném úderu na kontinentálním válčišti. První jaderný úder frontu je součástí prvního hromadného jaderného úderu na válčišti a současně rozhodující částí frontové operace počátečního období války.

Objekty úderu raketových vojsk frontu a frontového letectva,

- jaderné prostředky operačně taktického určení nepřítele (rakety operačně taktického určení, taktické letectvo, sklady jaderných zbraní, prostředky navedení a velení raket a letectva nepřítele),
- hlavní uskupení prvního operačního sledu pozemních vojsk nepřítele i jeho bližší zálohy,
- velitelská stanoviště svazů a svazků pozemních vojsk a letectva,
- prostředky PVO nepřítele,
- některé tylové objekty a zařízení nepřítele.

Většina těchto objektů (do 70 %) je pohyblivá a část z nich jsou bodové cíle.

ODRAŽENÍ VZDUŠNÉHO A KOSMICKÉHO NAPADENÍ NEPŘÍTELE

Odrazení vzdušného a kosmického napadení nepřítele je důležité strategické opatření ke zmaření jaderného napadení nepřítele. Jeho význam vyplývá z toho, že ani včasný první jaderný úder na hlavní uskupení jaderných prostředků nepřítele nemůže plně zabezpečit jejich zničení. Část letectva nepřítele může být již ve vzduchu a některé raketové základny mohou zůstat nezničený. Kromě toho doba letu mezinkontinentálních raket na základny strategických raket nepřítele (25 až 35 minut) umožňuje nepříteli odpálit značnou část svých raket na plánované objekty úderu i vzlet strategického letectva, které je v 15minutové pohotovosti.

Odrazení vzdušného i kosmického napadení nepřítele je hlavní úkol vojsk PVO státu. Spolu s nimi se na něm podílí i síly a prostředky PVO pozemních vojsk a vojského námořnictva.

Vojska PVO státu, samostatný druh ozbrojených sil plní úkoly obrany důležitých objektů, štábů a hlavních uskupení ozbrojených sil proti úderům ze vzduchu

Hlavní uskupení pozemních vojsk i letectva nepřítele brání silná PVO. Účinnost prvního jaderného úderu frontu závisí na upřesnění polohy (souřadnic) pohyblivých objektů doplňujícím průzkumem. Činnost frontového letectva vyžaduje umlčení PVO nepřítele, zvláště jeho radiolokačního systému a systému PLRS. Raketová vojska frontů a frontové letectvo mohou působit do hloubky 350—550 km a nést jaderné náboje malé i střední ráže. V bojovém složení jednoho frontu může být 45—60 odpalovacích zařízení raket a 60—80 letounů-nosičů jaderných zbraní. Jaderná salva jednoho frontu může být 4000—6000 kt. První jaderný úder frontu sestává zpravidla z 1 až 2 salv raketových vojsk a jednoho vzletu frontového letectva. Bojovou činnost raketových vojsk i letectva frontu podmiňuje zaujetí zvýšené, nebo plné bojové pohotovosti těchto prostředků. Raketová vojska frontu i frontové letectvo zahájí první úder na rozkaz (signál) hlavního velení, zpravidla bezprostředně, nebo postupně za úderem raket středního dosahu raketových vojsk strategického určení. Jaderný úder frontu může probíhat i v podmínkách nenadálého napadení nepřítele. V takovém případě první jaderný úder splývá s odražením vzdušného napadení nepřítele.

a kosmického prostoru. Těžiště úsilí vojska PVO státu je soustředěno na přehrazení hlavních vzdušných a kosmických náletových směrů, se zvláštním zřetelem na překrytí průmyslových a administrativních center, uskupení raketových vojsk strategického určení, letišť v hloubce území, základen vojsk i letectva v příhraničním pásmu.

Vojska PVO státu jsou organizována ve svazy (armády a okruhy vojsk PVO státu). Svazy sestávají ze smíšených svazků vojsk PVOS (sbory a divize vojsk PVO státu). Hlavní bojové prostředky vojsk PVO státu jsou antirakety, PLRS a stíhací (přepalové) letectvo.

Bojovou činnost těchto prostředků zabezpečuje RTV. Své uplatnění nachází ještě malorážní a rychlopalné protiletadlové dělostřelectvo. V bojovém složení vojsk PVO státu jsou rovněž prostředky protiradiotechnické činnosti. Vojska PVO státu jsou ve stavu trvalé bojové pohotovosti a mají krátké časové normy zaujetí plné bojové pohotovosti všemi silami a

prostředky, včetně míst velení (navedení). K včasnému zaujetí plně bojové pohotovosti svazy vojsk PVO státu využívají informaci strategického průzkumu (zjištění odpálení raket nepřítele a přípravu, nebo vzlet letectva). Hlavní princip organizace bojové činnosti vojsk PVO státu je centralizované velení, které umožňuje soustředění sil a prostředků na hlavní náletové směry. Stupeň centralizace velení závisí na možnostech manévru vojsk PVO státu. Hlavním prostředkem manévru je stíhací letectvo a PLRS dalekého dosahu.

Hlavním úkolem vojsk PVO státu je odrazit první jaderný úder nepřítele a další úder jeho globálního jaderného útoku. Svazy a svazky vojsk PVO státu v příhraničním pásmu mají kromě toho ještě další důležitý úkol — zabezpečit přikrytí pozemních vojsk a frontového letectva od začátku frontových útočných operací počátečního období války až po splnění dalšího úkolu prvosledových armád (do hloubky 350—500 km) a umožnit plně rozvinutí systémů PVO frontů.

Vojska PVO státu plní oba tyto úkoly v příhraničním pásmu v úzké součinnosti s vojsky PVO frontů a frontovým stíhacím letectvem.

Vojsko PVO frontů a frontové stíhací letectvo plní úkoly obrany pozemních vojsk, letectva i objektů týlu frontů při rozvinování, při zahájení i v průběhu útočných operací počátečního období války vzdušnými úderými.

Úkoly obrany vojsk frontů plní v jednotném systému PVO frontu v těsné součinnosti s vojsky PVO státu. Vojsko PVO frontu a frontové stíhací letectvo není většinou ve stavu stálé bojové pohotovosti, ale jeho dislokace a normy k dosažení plně bojové pohotovosti umožňují včas zaujmout sestavu a dosáhnout pohotovosti k bojové činnosti.

Hlavní úkoly:

- odrazení prvního a dalších úderů letectva a křídlatých raket nepřítele,
- přikrytí vojsk frontu při rozvinování do operační sestavy, při zahájení útoku i v celém průběhu operace.

Front má ve svém bojovém složení několik pluků PLRS, 2 až 3 stíhací letecké divize a několik radiotechnických praporů.

Radiotechnické prostředky frontu i armád vytvářejí skrytý radiolokační systém a rozvíjejí první a další linie v průběhu operace.

PLRS zpravidla vytvářejí souvislé pás-

mo před vojsky frontu a přikrývají především raketová vojska a VS frontu.

Frontové stíhací letectvo se rozmísťuje na předních letištích a používá před pásem PLRS. Po uvolnění operačního prostoru a obsazení letišť se frontové stíhací letectvo přesouvá a přikrývá hlavní uskupení vojsk frontu.

Kritériem hodnoty systému PVO frontu je jeho efektivnost při odrazení prvního hromadného jaderného úderu nepřítele. Důležitým požadavkem je vysoká mobilita všech prostředků k vytvoření samostatného systému PVO v průběhu operace. Podmínkou úspěšné bojové činnosti vojsk PVO frontu je jeho těsná součinnost s frontovým stíhacím letectvem a vojsky PVO státu. Frontové stíhací letectvo zůstává v podřízenosti velitele letecké armády frontu a velí mu zástupce velitele letecké armády, který je na VS náčelníka PVO frontu.

Hlavními strategickými opatřeními ke zmaření nenadálého napadení a k získání strategické iniciativy jsou včasné hromadný úder a odrazení vzdušného a kosmického napadení nepřítele.

Hlavními druhy ozbrojených sil, které se rozhodujícím způsobem zúčastní plnění tohoto úkolu jsou raketová vojska strategického určení a vojsko PVOS. Hlavním úkolem raketových vojsk strategického určení a dalších strategických prostředků je zničení strategických jaderných prostředků na Severoamerickém válečném úkolu vojsk PVOS je odrazit vzdušné i kosmické napadení na severním a západním strategickém náletovém směru. Hodnota a druh prostředků vzdušného a kosmického napadení na těchto směrech ukazuje, že systém PVOS musí mít prostředky protiraketové obrany nejen na severním, ale i na západním náletovém směru. Vedle hlavních druhů ozbrojených sil se uvedených strategických opatření významným způsobem účastní i raketová vojska a PVO frontů a svazy frontového letectva. Součinnost všech druhů ozbrojených sil bude vážnou podmínkou úspěšné bojové činnosti.

Úspěšná bojová činnost našich vojsk na evropském válečném úkolu bude do značné míry záviset na výsledcích bojové činnosti na Severoamerickém válečném úkolu a činnosti strategických prostředků (raketových vojsk strategického určení a dálkového bombardovacího letectva na evropském válečném úkolu).